

ఒం సమర్థ సద్గురు శ్రీ సాయినాథాయ నమః

★ శనివారం పారాయణ ప్రారంభం ★

శ్రీ సాయి లీలామృతము

అధ్యాయము - 10

యోగీశ్వరుడు

శ్రీరాముడు, శ్రీ కృష్ణుడువంటి అవతారాలు దుష్టుక్కణ చేస్తారు. శ్రీ దత్తాత్రేయుడు, శ్రీదక్కిణామూర్తి అవతారాలు మానవులకు ఆధ్యాత్మిక విద్యనందించి ధర్మాన్ని పోషిస్తారు. సద్గురువులందరూ ఏరి రూపాలే. ఏరు హర్ష సిద్ధులుగానే అవతరిస్తారు. అయినా వారు గూడా తాము సద్గురువును సేవించి తరించామని చెప్పి, సాధకులకు ఆదర్శమవుతారు. శ్రీ దత్తాత్రేయుడు 24 మంది గురువులనుండి జ్ఞానమార్గించానని భాగవతంలో చెబుతారు. పుట్టగానే ప్రజావముచ్చరించి, ఉపనయనమవగానే వేదాలు వల్లించిన శ్రీ స్వసింహ సరస్వతి స్వామి గూడ - బాల్యంలోనే తల్లికి తననోట విశ్వరూపం చూపిన శ్రీకృష్ణనిలాగ - సద్గురువును సేవించారు. ఏరు తామే దైవమని, గురువులమనీ చాటుకోరు. భక్తులే వారి అనుభవాలను బట్టి వారిని అలా గుర్తిస్తారు. శ్రీసాయిగూడ తాము పేదఫక్కిరునని, భగవంతుని బానిసనని మాత్రమే చెప్పేవారు. ఏ పండూ తాను పండునని చాటుకోదు; వెలుగు వెలుగునని చాటుకోదు.

శ్రీమతి తార్కార్ణి, అమె కుమారుడూ 1917లో ఇరిదీ వచ్చారు. ఆ కుర్రవాణ్ణి రూ. 18/-లు దక్కిణ అడిగారు బాబా. అతడు అది తీసుకొని రావడానికి వెళ్ళేసరికి కొందరు భక్తులకు 'ధృవచరిత' చదివి వివరిస్తున్నాడు జోగ్. ఆ కుర్రవాడు వెంటనే తిరిగివచ్చి, "సాయి! నన్నక్కడికెందుకు పంపారు? మీవంటి సాధువులు దైవం ప్రసాదించిన శక్తులుగల మానవులేగాని, దైవస్వరూపులుగారని అతడు చెబుతున్నాడు. భగవంతుడు తనను నిందించినా కోపించడుగాని, మీవంటి సాధువులను చులకన చేస్తే సహించడు గదా!" అన్నాడు. బాబా నవ్యి, "అతడు చెప్పింది నిజమే! నెను ఫక్కిరునేగాని దైవాన్ని కాదు. దైవమెంతో గొప్పవాడు. ఆయనతో ఎవరూ పోలరు" అన్నారు. ఆ పిల్లలవాడు, "సాయి! మాటలతో మమ్ము ఏమారుస్తున్నారు గాని మీరు దైవమే!" అన్నాడు. బాబా అతని తల నిమురుతూ, "నీవు నిత్యమూ సద్గురుపారాయణ, నామజపమూ చేయి" అన్నారు. కుర్రవాడు, "అది మధ్యలో ఆగిపోతే దోషం గనుక చేయను" అన్నాడు. సాయి సంతోషంగా అతని తల్లితో, "నీ బిడ్డయొక్క సర్వ బాధ్యతలూ నావే" అని అతనిమీద తమ యోగదృష్టిని సారించారు. నిజమైన గురువు ఎలా వ్యవహరిస్తాడో చూచాము.

సాయి కేవలం యోగమభ్యసించి, కొన్ని అద్భుతశక్తులు పాందిన సాధువేనని తలచే కొందరు వ్యక్తులు, ఆయన యేమి అభ్యసిస్తారోనని గమనించేవారు. యోగులు తమ జర్రుకోశం పుభ్రం చేసుకొనేందుకు మూడంగుళాల వెడల్పు, 22 అడుగుల పాడవూగల పుభ్రమైన గుర్తును నెమ్ముదిగా మ్రొంగి, అరగంట జర్రుకోశంలో వుంచి, తరువాత నెమ్ముదిగా బైటకు లాగేస్తారు. కాని బాబా చేసిన యిం "ధౌతి" అద్భుతం. మూడురోజులకొకసారి ఆయన బావి దగ్గరకించి ప్రేగులు వెడలగ్రక్కి నీటిలో కడిగేవారు. తరువాత వాటిని చెట్టుకోమ్మె ఆరబెట్టి తిరిగి మ్రొంగేవారు.

ఇరిదీ నివాసి అప్పాభిల్ అనేవాడు రాత్రులలో పహరా కాచేవాడు. అతడోక రాత్రి మళ్ళీ చేరి, అక్కడ బాబా దేహం ముక్కలుగా పడివుండటం చూచాడు. ఎవరో దుర్మార్గులు ఆయనను హత్య చేశారని భావించాడు. మొదట ఆ సంగతి మునసబు కరణాలతో చెబుదామనుకున్నాడు. కానీ దైర్యం చాలక తిరిగి యిల్లుచేరి భయంతో

బైటకులాలేదు. మరుసటి ఉదయం మళ్ళీ కెళ్ళస్తున్న వారెవరూ ఆ ప్రస్తావనే చేయడం లేదు. ఆళ్ళుర్యంతో అతడు మళ్ళీ కెళ్ళసరికి బాబా అతనిని చూచి, “రాత్రి భయపడ్డావా?” అన్నారు. సాయి ఖండయోగం చేసేవారని తర్వాత అందరికి తెలిసింది.

సాయి మళ్ళీలో నేలపై పదుకోటం చూచి, నానాసాహేబ్ డెంగలే నాల్గు మూరలు పొడవు, జానెడు వెడల్పుగల చెక్క సమర్పించాడు. ఆయన దానిని సన్నని గుడ్డపీలికలతో మళ్ళీ కప్పునుండి మూరెదు క్రిందకు వ్రేలాడదీశారు. రాత్రి దానికి నాలుగుమూలలా ప్రమిదలు వెలిగించి వాటిమధ్యన నిద్ర పోయేవారు. ఆ బల్లనే మోస్తాయో లేదోనన్నించే ఆ గుడ్డపీలికలు ఆయననుగూడ మోయడమే చిత్రం! అంతేకాదు, మళ్ళీలో నిచ్చెనగూడ లేదు. ఆయన ఆ బల్లమీదికెలా ఎక్కేవారో, ఎలా దిగేవారో తెలిసేది గాదు. అంతవరకు క్రిందనే వున్న బాబా దానిపై పదుకుని కన్నించేవారు; అలానే దిగేవారు. అది చూడ్డానికి జనం విరగబడుతుంటే ఆయన ఒకరోజు ఆ బల్ల విరిచి ధునిలో వేశారు. “మెలకువగా కళ్ళు తెరచి నిద్రించగలవారికి అది సాధ్యం. నేను నిద్రించేటప్పుడు మహాల్పాపతి చేతిని నా గుండెపైనుంచి నా హృదయంలో జరిగే దైవస్నూరణను గుర్తించమంటాను” అని ఆయనే ఒకసారి చెప్పారు.

ఇరిడిలో రోడ్డుప్రక్కన లెండీతోపు వున్నది. బాబా రోజూ రెండు పూటలా అందులో ఒక్కరే కొంతసేపుండేవారు. అప్పుడప్పుడు సేవకుడు అబ్బల్లా ఆయనతో కూడా వుండేవాడు. అతడిలా చెప్పాడు, “ఆ తోపులో ఒకచోట రెండుగుల లోతున ఒక గుంటలో అఖండదీపం పెట్టారు బాబా. అది ఆరిపోకుండా పైనొక రేకు, చుట్టూ సుమారు 20 తెరలు వుండేవి. నేనా దీపాన్ని కనిపెట్టుకుని వుండేవాళ్లి. సాయి దానిదగ్గర కూర్చునేవారు. ఆయన కూర్చున్న చోటునుంచి ఆ దీపం కన్నించేది గాదు. ఆయనదగ్గరే రెండు బక్కెట్లతో నీరు పెట్టేవాళ్లి. ఆయన ఆ నీరు అన్నివైపులకూ చల్లి, ఒక్కొక్క దిక్కుగా కొన్ని అడుగులు నడిచి అటు తదేకంగా చూచేవారు. అప్పుడాయన మంత్రమేదైనా చదివేవారేమో తెలియదు”.

అలానే ఊరికి ఉత్తరానున్న ఒకబావి అంచుమీద ఆయన ఒక్కొక్కప్పుడు గంటల తరబడి కూర్చునేవారు. ఆ ప్రక్కనే అయిదడుగులు లోతు గొయ్య ఆయనే త్రవ్వారు. అందులో నిలబడి ఆయన చాలాసేపు యేమో చేసేవారుగాని ఎవరూ గమనించలేకపోయారు.

దాసగణు ఒక వివరం చెప్పాడు: “సాయి అరుదుగా మధ్యప్పుం 1-2 గం॥ల మధ్య, తామొక్కరే వున్నప్పుడు, తమ యెదుట తెరలాగా ఒక గుడ్డపెట్టుకొని, ఒక గుడ్డసంచినుంచి 10, 15 కాసులు బైటకు తీసేవారు వాటిలో దమ్మిడీ, అణా, అర్ధణా, కాణి, బేడా, పావలా, అర్ధరూపాయి, రూపాయి కాసులుండేవి. అవస్త్రీ అరిగిపోయినవే. సాయి ఒక్కొక్క కాసునూ తమ వేళ్లతో రుద్దుతూ, ‘ఇది నానాది’, ‘ఇది బాపూది’, ‘ఇది కాకాది’, అని గొణిగేవారు. ఎవరైనా వస్తే వెంటనే అవస్త్రీ సంచిలోవేసి దాచేసేవారు.” ఆయనారీతిన భక్తులెరుగకనే వారి దుష్ట సంస్కారాలను అరగతీసి పవిత్రం చేసేవారు కాబోలు! వారిపై దృష్టి నిలిపే భక్తులమీద బాబా తమదృష్టి అంతకంటే ఎక్కువగానే వుంచేవారు.

శ్రీసాయి బయటకు వెళ్ళప్పుడు మారుతి ఆలయమెదుట ఆగి, ఏమో గొణుగుతూ, మారుతివైపుకు ఏవో భంగిమలు చేసేవారు. తర్వాత ఒక్కొక్క దిక్కువైపు తిరిగి అలానేచేసి, తదేకంగా చూచేవారు. ఒకప్పుడు ఎవరినో మందలిస్తున్నట్లు అన్ని దిక్కులవైపు సట్టా ఊపేవారు; లేక, రాయి విసురుతానని బెదిరించేవారు. లేక చెడ్డగా తిట్టేవారు. తెలియనివారు ఆయన పిచ్చివాడనుకొనేవారు. తెలిసినవారు ఆయన ప్రకృతి శక్తులనాదేశిస్తున్నారనేవారు.

“నేకసారి మసీదులో వున్నప్పుడు తీవ్రమైన గాలివాన వచ్చింది. సాయి మసీదు ముంగిటకొచ్చి ‘జరాధావ్!’ (కొంచెం శాంతించు) అని కేక వేశారు. వెంటనే గాలివాన నిలిచి పోయింది” అన్నాడు జయకర్. మరొకరోజు బాబా నిష్టారణంగా “అబ్బా!” అని కేకపెట్టారు. తక్కణమే ఆయన తలకు, వంటికి వున్న గుడ్డలన్నీ తడిసి, నీరు బొట్లుగా పడి మడుగు కట్టింది. భక్తులాశ్వర్యపోయారుగాని ఆయననడిగే ధైర్యంలేదు, మూడవరోజున సాయి తనను రక్కించినందుకు టెలిగ్రామ్ ద్వారా కృతజ్ఞత తెలిపాడు జహంగిరు. అసలు వృత్తాంతమిది: రష్యా-- జపాన్ యుద్ధంలో అతడొక నోకాధిపతి. తన మూడు నోకలను శత్రువులు ముంచివేశారు. తన నోకను కాపాడమని అతడు కన్నిటితో బాబాను ప్రార్థించాడు. సాయి అతనిముందు కనపడి ఆ నోకను భద్రంగా ఒడ్డుచేర్చారు.

సాయివద్ద మసీదులో ఒకమూల తిరగలుండేది. బాబా అప్పుడప్పుడు నేలమీద ఒక గోనె పరచి, దానిమీద తిరగలి పెట్టుకుని కూర్చునేవారు. తర్వాత కఫ్ఫి చేతులు ముడుచుకొని, ఒకచేత్తో గోధుమలు విసిరేవారు. ఆ పిండి భక్తులకిచ్చి ఊరి పాలిమేరలో చల్లమనేవారు. ఒకసారి కారణమడిగితే, “ప్లేగు, మశాచి దేవతలు ఊరిలో కొందరిని పాట్టునపెట్టుకోవాలని చూస్తున్నాయి. వారికిబదులు ఈ పిండి తీసుకొమ్మని వాటినాజ్ఞాపించాను” అన్నారు. ఒకసారి 1911లో భక్తులు వారి ఆదేశం పాటించలేదు. కొద్ది రోజులకు శిరిడీలో ప్లేగు వ్యాపించింది. తెల్లవారుతూనే సాయి వంటిమీద కూడా 7 ప్లేగు బొబ్బులు కనిపించాయి. భక్తులు భయపడి వాటికి చికిత్స తెల్పుమంచే ఆయన, “ఈ బొబ్బులు శిరిడీలో ప్లేగుతో ఏడుగురు మరణిస్తారని సూచిస్తున్నాయి. నాకే చికిత్స అవసరం లేదు” అన్నారు. భక్తులు వత్తిడిచేయగా, కాల్చిన దూడి నూనెలో తడిపి అర్ధమన్నారు. తర్వాత గ్రామంలో ఏడుగురు ప్లేగుకు బలి అయ్యారు. బాబా వంటిమీద బొబ్బులు తగ్గేసరికి గ్రామంలో వ్యాధి అదృశ్యమైంది.

అప్పుడప్పుడు వచ్చినవారందరికీ సాయి స్వయంగా వంటచేసేవారు. బజారు నుండి దినుసులు కొనుక్కు, రావటం, పాయ్యి వెలిగించి ఎసరు పెట్టడం, ఉప్పు, మిరియాలు వంటివి నూరడం అన్నీ ఆయన స్వయంగా చేసుకునేవారు. ఒకప్పుడు పరమాన్నము, మరొకప్పుడు మాంసపు పలావు వండేవారు. పులసుకాచి, అందులో గోధుమరొట్టెలు, మిరియాలపాడి వేసేవారు. తర్వాత అంబలికాచి మజ్జిగతో కలిపేవారు. ఉడుకుతున్న గుండిగలో చెయ్యిపెట్టి బాగా కలిపేవారు. ఆయన చెయ్యి కొంచెంగూడ కాలేదిగాదు. వంట కాగానే పాత్రలను మౌల్యచేత నివేదన చేయించేవారు. మొదట్లు కొంచెం మహాశ్వరతికి, తాత్యా పాటిల్కూ పంపి తర్వాత అందరికీ వడ్డన చేసేవారు. ఒక్కొక్కప్పుడు బాబా 15, 16 శేర్లు గోధుమలు విసిరి ఆ పిండితో ఎంతో నైపుణ్యంతో చపాతీలు చేసి నేరుగా ధునిమీద కాల్చి భక్తులకు పంచేవారు. ఒక్కొక్కదానిలో సుమారు 15, 16 పారలుండి తిండిపుష్టిగల వ్యక్తులకుగూడ ఒక్కటి తినడంగూడా కష్టమయ్యేంత వుండేవి. వారెంత ధన్యలో! అది వారి అనుగ్రహానికి చిహ్నమే. మూంసాహారము వండినప్పుడు శాకాహారులను అచటికి రానిచ్చేవారు గాదు.

ఒక్కొక్కప్పుడు ఆయన భక్తులను చెడ్డగా తిట్టేవారు. కారణమడిగిన ఒకరితో, ‘నేను తిట్టలేదు, అశీర్వదించాను’ అన్నారు. జూన్ 27, 1922న నార్స్ అను భక్తుడు దీక్షిత్కు యిలా ప్రాశాదు, “నేను ఖాపద్దే జాబుననుసరించి శ్రీ మౌలీ మహారాజ్ అనే సిద్ధపురుషుని దర్శించాను. శ్రీ సాయి గొప్ప మహానీయులని వారు చెప్పేవారు. ఒకరోజు ఒక బ్రాహ్మణుడు, ‘నా యెదుట సాయి ఒక పేదరాలిని చాలా చెడ్డగా తిట్టడు. ఆయన సాధువెలా అవుతారు?’ అన్నాడు. “సీకర్థంగాలేదు. ఆ విధంగా ఆమె కోరిక నెరవేర్చారు బాబా. మొదట ఆమెకు సంతానమేలేదు. ఇప్పుడామెకు బిడ్డలున్నారు. పోయిచూడు” అన్నారా మహానీయుడు. ” ఒక అర్ధరాత్రి మశీదులో సాయి ఒక్కరే వున్నారు. దూరాన ఒక ముంగిట్లో ఒక ప్రక్కగా పడుకున్న ఒక ముస్లిం భక్తునికి మెలకువవచ్చి చూచాడు. సాయి • ఏమో గొఱుగుతూ అత్యతగా అటూ యిటూ తిరుగుతున్నారు. ఇంతలో ఆకాశంలోంచి కాంతి గోళమొకటి

మళ్ళీదువైపుకు దూసుకొస్తోంది. బాబా త్వరత్వరగా అరబీలో ఏవో మంత్రాలు పరిస్తూ, ధునిమీదకు తలవంచి, మెడపై సట్ట పెట్టుకున్నారు. ఆ కాంతిగోళం మళ్ళీదులోకి రాగానే కొద్దిసేపు మసీదంతా వెలిగిపోయింది. మర్మాదు సాయి, “అతిథులోచ్చారు, సత్కరించాలి!” అంటూ మాంసం వండి మసీదులో ఒకచోట వుంచారు. దాని భావమేమో ఎవరికీ తెలియలేదు.

ఒకరోజు ధునిదగ్గర స్తంభానికి అనుకొని కూర్చున్న లక్ష్మీబాయి పిండేతో సాయి, “జక్కడకు రోజుగా వచ్చే పామును చూచావా?” అన్నారు. అమె చూడలేదన్నది. కొద్ది నిమిషాలలో ఒక పాము అయన వీపుమీదుగా భుజముపైకి ప్రాకి కూర్చున్నది. అమె భయంతో, “అదిగో పాము!” అన్నది. అదేమీ చేయదని, తనదారిన తాను తులసీ బృందావనం వద్దకు వెఱుతుందని బాబా చెప్పారు. ఆ క్రణంలో సాయి ఆమెకు శంకరునిలా తోచారు. కొద్దిసేపటికా పాము తులసీచెట్టు వద్దకు పోయింది. ఇందుకొక సారూప్యాన్నిస్తాను. చింతపల్లి అడవులలో నివసించిన సిద్ధపురుషుడు శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారితో నేను, “మీకి అరణ్యంలో భయమేయ్యలేదా!” అన్నాను. “అసలు భయమేలా వుంటుందో నాకు తెలియదు” అన్నారాయన. “మాకెందుకు భయమేస్తుంది?” అన్నాను. అయన, “వేరు అన్నించడంవల్ల!” అన్నారు. అన్యత్వభావం వల్లనే భయం కల్పుతుందని మన ప్రాచీన గ్రంథాలు చెబుతాయి. దానికి భిన్నమైనది అనన్యమైన అత్మభావం. “అత్మవత్సర్వ భూతాని” అన్నట్లు, సర్వజీవులనూ, తమ రూపంగా చూడగలవారు భయరహితులు; అట్టివారే జీవులకభయమివ్యగలరు.

★★★

